

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. Mgr. Tomášem Řezníčkem, advokátem, se sídlem Moskevská 1440/24a, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 11. 8. 2014, č. j. 76 A 38/2012 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2012, č. j. KUOK 92000/2012, sp. zn. KÚOK/79602/2012/ODSH-SD/7273, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 7. 2012, č. j. SMOL/110757/2012/OARMV/PD/Ost, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 28. 3. 2012 v cca 21:35 hodin, v obci Olomouc, ve směru od Palachova náměstí, přes ulici Lafayetteva, Třída Svobody, Havlíčkova a na ulici Krapkova, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW, r. z.: X, a to v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR, když dechovou zkouškou na certifikovaném analyzátoru alkoholu v dechu AlcoQuant

6020 výr. č. A102394, u něj byla ve 21:38 hod. naměřena hodnota 0,93 g/kg, přičemž při zohlednění maximální dovolené chyby dechového přístroje a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle (ve výši 0,24 g/kg), tak bylo prokázáno minimální množství alkoholu v dechu ve výši 0,68 g/kg, čímž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 12 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na osm měsíců, s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. Žalovaný shledal, že správní orgán prvního stupně svědeckými výpověďmi zasahujících policistů shromáždil dostatek důkazů k vydání rozhodnutí ve věci. Tito svědci žalobce ztotožnili v rámci centrální evidence obyvatel porovnáním údajů z registru a fotografie, ptali se žalobce na jméno, datum narození, rodné číslo a jeho rodinné příslušníky (jméno jeho matky za svobodna). Nevznikla přitom žádná pochybnost, že by se nejednalo o žalobce. Svědci rovněž žalobce ztotožnili i v rámci ústního jednání při poznávací konfrontaci ve výslechové místnosti. Žalobce navíc správnímu orgánu nedoložil vedle jména a příjmení identitu jím navržených svědků, nedoložil potvrzení, že dne 28. 3. 2012 byl v zaměstnání, nedoložil a ani se nesnažil doložit smlouvy, které měl v zaměstnání vypracovat v rozhodný den. Nevyužil ani možnosti předložit znalecký posudek v oboru grafologie týkající se jeho podpisů před (na ústřižcích z dechových zkoušek) a po zahájení správního řízení, přestože věděl, že správní orgán tento posudek nebude nechávat zpracovávat. Žalovaný se ztotožnil se stanoviskem správního orgánu prvního stupně, že je nadbytečný. Podle žalovaného tento nepřímý důkaz neměl sílu zpochybnit přímý důkaz v podobě svědecké výpovědi zakročujících policistů, kteří byli v přímém kontaktu s pachatelem přestupku. K věrohodnosti výpovědí policistů žalovaný dodal, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce mají zájem na dodržování zákonů, nemají zájem na poškození žalobce a vykonávali jen svou služební povinnost. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Žalobce blíže nedoložil údajného pachatele předmětného přestupku pana O. K. Správní orgán prvního stupně prokázal, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým stavem zjištěným správním orgánem prvního stupně a jeho závěrem o nepotřebnosti provedení dalších důkazů navržených žalobcem.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že správní orgán prvního stupně postavil svá skutková zjištění na svědeckých výpovědích zasahujících policistů npor. P. A., pprap. L. S. a pprap. D. S. Osoba, která byla při kontrole ztotožněna jako žalobce, se neprokázala osobními doklady, její ztotožnění mělo proběhnout na služebně podle centrálního registru obyvatel, fotografie a dotazů na rodinné příslušníky, tato skutečnost však není ve spise uvedena. Žalobce má o tomto způsobu ztotožnění pochybnosti, proto se ve věci obrátil se stížností na Generální inspekci bezpečnostních sborů. Tato stížnost byla zamítnuta. Žalobce správnímu orgánu dále vytknul, že odmítl provést navrhované důkazy, a to výslech majitele vozidla Š. T., údajné spolujezdkyně M. K., O. K., který měl řídit automobil, a osob, které v době

pokračování

spáchání přestupku byly ve společnosti žalobce – M. G., J. P. a dalších, odmítl i nechat zpracovat grafologický posudek na podpis žalobce. Žalobce poukázal na skutečnost, že podobná věc je v současné době šetřena Magistrátem města Ostravy, odborem dopravně správních činností pod sp.zn. S – SMO27763/12/DSČ, kdy byla opět legitimována osoba, bez osobních dokladů, která řídila shora uvedený osobní automobil a vydávala se za žalobce. V této věci byl již vyslechnut majitel vozidla Š. T., který uvedl, že vozidlo po celou dobu užíval a úvěr platil O. K. Žalobce navrhl důkaz spisem Magistrátu města Ostravy shora uvedené sp. zn. a navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobce dále navrhl, aby krajský soud žalobě přiznal odkladný účinek, neboť je osobou samostatně výdělečně činnou v oblasti zprostředkování obchodu a služeb a k výkonu této činnosti potřebuje využívat osobní automobil a přiznání odkladného účinku bude mít dopad toliko do práv žalobce. Návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby krajský soud vyhověl usnesením ze dne 8. 1. 2013, č. j. 76 A 38/2012 – 22.

[4] Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozsudkem ze dne 11. 8. 2014, č. j. 76 A 38/2012 – 37, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobní námitku, že dokazování bylo postaveno jen na výpovědích tří svědků – zasahujících policistů, krajský soud neshledal důvodnou. Žalovaný se podrobně vypořádal se všemi provedenými a navrženými důkazy a námitkami a vyhodnotil je v souladu s § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud neshledal, že by správní orgány zneužily správní uvážení nebo překročily jeho meze. Krajský soud se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů, které označil za přezkoumatelné a plně odůvodněné.

[5] Námitku žalobce, že ve spise není uvedeno, že osoba ztotožněná při kontrole jako žalobce, se neprokázala osobními doklady, krajský soud vyhodnotil jako neopodstatněnou, protože je v rozporu s úředním záznamem ze dne 28. 3. 2012 obsaženým ve správním spise, kde tato skutečnost uvedena je. Krajský soud se ztotožnil s argumentací správních orgánů, že nebyl dán důvod k provedení výsledků dalších žalobcem navrhovaných svědků. Skutek, který byl kladen žalobci za vinu, byl podle krajského soudu nade vší pochybnosti prokázán záznamy o dechové zkoušce a výpověďmi svědků – zasahujících policistů, které korespondovaly s podáním vysvětlení žalobcem a úředním záznamem Policie ČR ze dne 28. 3. 2012.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl prokázán dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu. Podpisy žalobce na záznamech o dechových zkouškách jsou fakticky shodné s jeho ostatními podpisy ve správním a soudním spise. Ohledně věrohodnosti vyjádření policistů krajský soud poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se výpovědi policistů v zásadě považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, či rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Krajský soud se ztotožnil s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány. Věrohodnost výpovědí policistů podle krajského soudu podtrhuje i fakt, že žalobce dobrovolně následoval policisty na služebnu, kde byla ověřována jeho totožnost. Nadto žalobce, jak již uvedly správní orgány, žádný důkaz přímo sám nepředložil, žádného svědka k výpovědi nepřivedl, blíže svědky neoznačoval a

taktéž nepředložil žádný jiný důkaz na svou obhajobu, včetně jím navrhovaného znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Žalobce byl ztotožněn na služebně Policie ČR, kde podal do protokolu vysvětlení, které rovněž podepsal. I tento podpis je shodný s ostatními podpisy ve správním a soudním spise. Žalobce s výsledky dechové zkoušky souhlasil, což potvrdil svými podpisy na vytištěných záznamech i do protokolu o podaném vysvětlení, kam potvrdil i to, že řídil pod vlivem alkoholu. Krajský soud poznamenal, že doklad totožnosti uvedený v oznámení přestupku správnímu orgánu prvního stupně ze dne 12. 4. 2012 je stejný jako doklad totožnosti uvedený v protokolu o jednání u správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 6. 2012. Na základě výše uvedeného tak krajský soud nepochybuje o totožnosti žalobce a zjištěného pachatele přestupku, přičemž žalobce naplnil všechny znaky přestupku.

[7] Vzhledem k tomu, že spáchání přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno, neshledal krajský soud potřebným provádět další důkazy, navržené žalobcem, včetně přiložených kopií výpovědí nebo spisem Magistrátu města Ostravy, neboť na základě předložených listin ani nevznikly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud následně uzavřel, že zjištění totožnosti žalobce a skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy.

[8] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnil podáními ze dne 5. 10. 2014 a 22. 10. 2014. Stěžovatel v první řadě poukázal na skutečnost, že ve správním řízení i řízení před krajským soudem tvrdil, že předmětný přestupek nemohl spáchat. Správními orgány vytknul, že se omezily pouze na důkazy svědčící v jeho neprospěch a systematicky odmítaly důkazy, které navrhoval a které svědčily v jeho prospěch.

[9] Totožnost údajného pachatele nebyla zjištěna pomocí jeho osobních dokladů a byla proto zjišťována podle § 63 a § 64 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že mu nelze klást k tíži, že orgány veřejné moci neprovedly v dané věci takové úkony v souladu se zákonem, aby totožnost řidiče byla nade vší pochybnost zjištěna již od samého počátku, aniž by následně musely být prováděny ještě svědecké výpovědi policistů. Žalobce nemůže za to, že policisté nepořídili potřebné záznamy ze zjišťování totožnosti, jak jim to umožňuje a podle přesvědčení stěžovatele de facto ukládá § 63 odst. 4 zákona o Policii ČR. Přitom měli brát v potaz, že účelem zjištění totožnosti je právě důvodné podezření osoby, jejíž totožnost byla zjišťována, z přestupku s poměrně závažnými sankcemi a tato osoba tak mohla mít logicky zájem na vytvoření situace, která její pozdější postih ztíží, či dokonce znemožní, např. právě prostřednictvím vydávání se za někoho jiného. S ohledem na důvody, pro které byla zjišťována totožnost, tak podle stěžovatele policisté měli v souladu se zákonem o Policii ČR pořídit takové záznamy, které by i bez jejich případné pozdější svědecké výpovědi nade vší pochybnost vedly k závěru o tom, zda stěžovatel skutečně byl či nebyl ztotožňovanou osobou. Pakliže tak neučinili, nelze to klást k tíži stěžovatele a takový postup, posléze dodatečně verifikovaný pouze samotnými policisty, vzít ve správním řízení jako vlastně jediný podklad o totožnosti přestupce a následně též pro rozhodnutí o vině a uložení sankce. Od uvedeného se pak podle žalobce odvíjí, že může být dána pochybnost o věrohodnosti

pokračování

výpovědí policistů, kteří tím, že sami již na počátku neučinili vše, co zákon vyžaduje k nepochybnému zjištění totožnosti osoby podezřelé ze spáchání závažného přestupku, mohli posléze mít zájem na tom, aby tato jejich nedbalost či nedůslednost nevyšla najevo a nemohla být předmětem jejich případného postihu. Ani to, že policisté před správním orgánem vypovídali shodně, nevyvrací podle stěžovatele pochybnost o věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí, neboť předem věděli, v jaké věci jsou předvoláváni v postavení svědků a měli tedy možnost se předem seznámit s obsahem úředních záznamů, jež sami sepsali, skutkovým dějem, jak jej sami zaznamenali a možná si uvědomit, že nepostupovali s náležitou úřední péčí a domluvit se na shodném vystupování před správním orgánem. V uvedeném stěžovateli spatřuje pochybnost o věrohodnosti výpovědí policistů a posouzení jejich důvěryhodnosti, přičemž tato pochybnost nekoliduje se soudní judikaturou, jíž se krajský soud dovolává ve svém rozsudku.

[10] Navíc zde existuje reálné podezření, že se za stěžovatele opakovaně vydávala jiná osoba, která byla zřejmě alespoň rámcově seznámena s jeho osobními a rodinnými poměry. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že to mohl být pan K., s nímž stěžovatel v minulosti měl konflikt, svědčil proti němu v trestním řízení a předpokládá tudíž u něj jak znalost údajů o své osobě, tak jistou míru antipatie. K tomu aby stěžovatele nebylo možné uznat vinným z přestupku je, v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, postačující již jen to, že je dána pochybnost, zda se za stěžovatele v posuzované věci někdo nevydával. Na závěr, že zde je nějaká osoba, která jako řidič užívá předmětné vozidlo a vydává se za stěžovatele při kontrolách v silničním provozu, lze usuzovat z obdobného případu, jímž se zabýval Magistrát města Ostravy ve věci sp. zn. S-SMO27763/12/DSČ, v níž bylo řízení proti stěžovateli zastaveno, protože přestupek nespáchal. Jakkoli jde o dvě zcela odlišné a na sobě nezávislé kauzy, jejich podobnost (stejně vozidlo s řidičem bez dokladů tvrdícím, že je stěžovatel) vnaší pochybnosti o správnosti posouzení věci správními orgány a krajským soudem, které se opírá o svědectví policistů.

[11] Z toho, že ztotožňovaný řidič policisty na služebnu dobrovolně následoval, nelze usuzovat nic o tom, zda posléze před nimi pravdivě vypovídal, neboť by policisty na služebnu následoval tak jako tak (dobrovolně či nedobrovolně). K argumentaci soudu, že stěžovatel sám si mohl nechat vypracovat znalecký posudek v oboru grafologie a správnímu orgánu jej jako důkaz předložit, stěžovatel uvedl, že tak sice formálně učinit mohl, nicméně nebylo to jeho povinností, neboť on sám není povinen takový důkaz na své náklady nechat vypracovat. Důkazní břemeno a odpovědnost za dokazování má navíc správní orgán. K argumentaci soudu, že stěžovatel žádného svého svědka ke správnímu orgánu nepřivedl, stěžovatel uvedl, že o provádění dokazování rozhoduje správní orgán, který za tímto účelem předvolává svědky a naopak by bylo vcelku nestandardní, kdyby ke správnímu orgánu docházeli svědci, které tento správní orgán vyslechnout možná ani nechce (byť by třeba i měl). Stěžovatel navíc ani nedisponuje nástroji, jak zajistit účast osob při jednání. Pokud jde o předložení jiných důkazů, stěžovatel o jejich existenci správní orgán vyrozuměl a bylo na správním orgánu, aby v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu poučil stěžovatele o tom, co, jak a případně do kdy má k prokázání svého tvrzení učinit, případně co má ve svém zájmu doložit. Stěžovatel nemá právnické vzdělání, a proto mu měl správní orgán poskytnout potřebnou pomoc.

[12] Stěžovatel dále uvedl, že jakkoliv je rekognice upravena trestním řádem pouze pro potřeby trestního řízení, s ohledem na trestní povahu obvinění proti němu měl být tento procesní institut analogicky aplikován i v jeho případě. V této souvislosti stěžovatel zmínil, že pro správní trestání platí obdobné principy jako v trestním právu a vyjádřil přesvědčení, že v posuzované věci je analogie trestního práva přípustná. Stěžovatel má za to, že neuplatněním obdoby rekognice byl postaven do podstatně horší procesní situace, neboť svědci – zasahující policisté měli před sebou jedinou osobu (stěžovatele), kterou měli současně identifikovat a navíc mohli předpokládat, že ji správní orgán předem ztotožnil, když už s ní vede ústní jednání jako s obviněným. S ohledem na zmatečnost dokazování tak podle stěžovatele nelze ke svědeckým výpovědím zasahujících policistů vůbec přihlížet. Právě a jedině obdoba rekognice by mohla zabránit pochybnostem o tom, zda policisté ztotožnění provedli účelově, anebo zda vypovídali pravdivě. Jedná se přitom o zásadní vadu řízení, která sama o sobě může mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu a tím, že na ni krajský soud nepoukázal, též na zákonnost jeho rozsudku. V této souvislosti stěžovatel dodal, že jako důkaz nelze použít ani úřední záznam, který byl sepsán o údajném ztotožnění stěžovatele na policejní služebně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008).

[13] Závěrem stěžovatel opětovně zdůraznil, že předmětné vozidlo v rozhodné době neřídil. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky uvedené v kasační stížnosti jsou obdobné jako námitky v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně v žalobě, s kterými se jak žalovaný ve svém rozhodnutí, tak i krajský soud dostatečně vypořádal. Na svých závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí žalovaný i nadále setrvává. K námitce stěžovatele týkající se rekognice, žalovaný uvedl, že v daném případě se nejednalo o rekognici ve smyslu § 104b trestního řádu, neboť stěžovatel byl ztotožněn jiným způsobem a předložená fotografie měla pouze potvrdit ztotožněnou osobu. Žalovaný tak má za to, že námitky směřující vůči rozsudku krajského soudu jsou nedůvodné a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

[16] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[18] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[19] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda to byl právě stěžovatel, kdo se dopustil shora popsaného přestupku.

[22] Podle § 3 správního řádu, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[23] Podle § 50 odst. 1 správního řádu, *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

[24] Podle odst. 2 téhož ustanovení, *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*

[25] Podle odst. 3, *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán*

povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[26] Podle odst. 4, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

[27] Podle § 52 správního řádu, *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

[28] Podle § 68 odst. 3 téhož zákona, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že správní orgány se omezily pouze na důkazy svědčící v jeho neprospěch a systematicky odmítaly důkazy, které navrhoval a které svědčily v jeho prospěch.

[30] Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele předesílá, že správní orgán není návrhy účastníků na provedení důkazů vázán. Ve správním řízení se totiž uplatňuje především zásada vyhledávací a zásada materiální pravdy, kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje v potřebném rozsahu zásadně správní orgán (§ 3, § 50 odst. 2 věta první a § 50 odst. 3 správního řádu). S důkazy navrženými účastníky řízení je správní orgán povinen se vypořádat v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tj. tyto důkazy provést, anebo zdůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl. Již v rozsudku ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009 – 114, zdejší soud ostatně vyslovil, že *otázce odmítnutí návrhu na provedení konkrétních důkazů ve správním (jakož i soudním) řízení se zdejší soud mnohokrát vyjadřoval, vycházejí rovněž ze zcela konzistentní judikatury Ústavního soudu. Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nález sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153; dostupné též na <http://nalus.usoud.cz>).*

[31] V posuzované věci se správní orgány obou stupňů s veškerými návrhy stěžovatele na provedení důkazů řádně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádaly. Přílehlavě poukázaly na skutečnost, že stěžovatel nedoložil vedle jména a příjmení identitu jím navržených svědků, nedoložil potvrzení, že dne 28. 3. 2012 byl v zaměstnání, nedoložil smlouvy, které měl v zaměstnání vypracovat v rozhodný den a nevyužil ani možnosti předložit znalecký posudek v oboru grafologie týkající se jeho podpisů. Tento posudek

pokračování

navíc shodně vyhodnotily jako nadbytečný. Na základě shodných svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří žalobce ztotožnili také v rámci ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že nejsou dány pochybnosti o tom, že přestupek spáchal stěžovatel. Nejvyšší správní soud tak má stejně jako krajský soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, důkazy hodnotily objektivně, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zdůvodnily, proč neprovedly stěžovatelem navržené důkazy. Žádný v úvahu přicházející relevantní důkaz tak správní orgány neopomněly. Shora uvedené námitce stěžovatele proto zdejší soud nepřisvědčil.

[32] Důvodné Nejvyšší správní soud neshledal ani námitky, v nichž stěžovatel zpochybňoval postup policistů při zjišťování totožnosti pachatele. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů učiněných v řízení před správním orgánem prvního stupně je totiž patrné, že při zjišťování totožnosti pachatele postupovali v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o policii, když totožnost pachatele zjišťovali pomocí osobních údajů uvedených v § 63 odst. 1 zákona o policii a stěžovatele ztotožnili také pomocí fotografie v centrálním registru obyvatel, přičemž jak uvedl svědek npor. P. A., za nejvíce vypovídající prostředek ke ztotožnění policisté považovali fotografii. Z ničeho tak nevyplývá, že by jejich postup byl nepřiměřený, nezákonný, popřípadě nedostatečný ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. V posuzované věci navíc nejsou podrobnosti postupu policistů při zjišťování totožnosti pachatele předmětem řízení a těmito skutečnostmi tak není na místě se podrobněji zabývat, neboť rozhodující pro správnost posouzení věci je, zda pachatelem přestupku byl stěžovatel. To platí tím spíše, že stížnost stěžovatele na způsob jeho ztotožnění byla zamítnuta Generální inspekcí bezpečnostních sborů. Z ustanovení § 63 odst. 4 zákona o Policii ČR, podle kterého *nelze-li totožnost předvedené osoby zjistit na základě sdělených údajů ani v dostupných evidencích, je policista oprávněn získat informace potřebné k jejímu ztotožnění snímáním daktyloskopických otisků, zjišťováním tělesných znaků, měřením těla, pořizováním obrazových, zvukových a jiných záznamů a odebíráním biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení*, nevyplývá povinnost policistů pořádat záznam ze zjišťování totožnosti, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Toto ustanovení totiž upravuje další postupy ke zjištění totožnosti předvedené osoby, pokud její totožnost nelze zjistit na základě sdělených údajů ani v dostupných evidencích.

[33] Stěžovatel dále v kasační stížnosti zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Ohledně tvrzení stěžovatele, že policisté postupovali nedbale a neučinili vše, co zákon vyžaduje k nepochybnému zjištění totožnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku a mohli mít zájem na tom, aby tato nedbalost či nedůslednost nevyšla najevo, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedený závěr, že policisté při zjišťování totožnosti pachatele přestupku nepochybili. Ve správním řízení se nejednalo o dodatečnou verifikaci identifikace pachatele přestupku, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, neboť svědecké výpovědi policistů ve správním řízení netvoří součást zjišťování totožnosti pachatele, které proběhlo na služebně v den spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel naprosto pomíjí, že policisté vystupovali před správním orgánem prvního stupně v postavení svědka, který je podle § 55 odst. 1 správního řádu povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Policista je dále navíc vázán služebním slibem (§ 17 odst. 3 zákona o policii ČR), kterým na svou čest a svědomí slibuje, že při výkonu

služby bude nestranný a bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených, nikdy nezneužije svého služebního postavení, bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, služební povinnosti bude plnit řádně a svědomitě a nebude váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život. Svědeckou výpověď policisty, jakožto úřední osoby, jehož posláním je chránit dodržování právních předpisů a zabráňovat jejich porušování, tudíž je třeba obecně považovat za důvěryhodnou a lze z ní při posouzení věci vycházet. I výpověď policistů samozřejmě podléhá zásadě volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), ovšem okolnosti, které by v konkrétním případě hodnověrnost vypovídajících policistů podstatně zpochybňovaly, Nejvyšší správní soud nezjistil. Stěžovatel v tomto ohledu předestřel pouhé nepodložené spekulace o údajné obavě policistů před postižením v případě zjištění, že při identifikaci přestupce postupovali nenáležitým způsobem, které podle názoru soudu nemohou věrohodností výpovědi svědků otřást.

[34] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem poukazuje na judikaturu týkající se hodnocení důvěryhodnosti policistů, kdy v rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplyne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 7 As 83/2010 - 63). Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.*“ Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud zabýval též v rozsudku č. j. 4 As 19/2007 - 114 ze dne 27. 9. 2007, v němž mj. konstatoval, že „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Uvedené závěry lze aplikovat také na posuzovanou věc, neboť i zde Nejvyšší správní soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů a zpochybňovala by důvěryhodnost jejich svědeckých výpovědí. Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že policisté stěžovatele stíhali a následně mu oznámili spáchání přestupku v rámci standardního výkonu jejich služby. Z ničeho nevyplývá, že by měli nějaký jiný motiv, či by postupovali v jakémkoli ohledu nepřiměřeně či šikanózně. Jednání zasahujících policistů bylo korektní, profesionální a nezaujaté, spáchání přestupku bylo policisty řádně zdokumentováno. Zasahující policisté ani neměli žádný motiv vypovídat ve věci nepravdivě, na rozdíl od stěžovatele, kterému hrozilo, že bude shledán vinným z přestupku s poměrně závažnou sankcí. K důvěryhodnosti výpovědí policistů v posuzované věci přispívá také to, že se obsahově shodují a nejsou mezi nimi žádné rozpory.

[35] Věrohodnost svědeckých výpovědí policistů stěžovatel dále zpochybňoval tím, že v posuzované věci nebyla v řízení před správním orgánem provedena rekognice. Nejvyšší správní soud předesílá, že také v oblasti správního trestání je možné za splnění příslušných podmínek (provedení rekognice je nezbytné ke zjištění skutkového stavu,

pokračování

relevantní právní předpis rekognici neupravuje a její provedení není v neprospěch účastníka řízení) vskutku analogicky aplikovat tento institut upravený v § 104b zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 vyslovil, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz).“ Nejvyšší správní soud však má za to, že v posuzované věci nebylo nutné rekognici provádět. Provedení rekognice by bylo nadbytečné, neboť by nepřispělo ke zjištění skutkového stavu za situace, kdy podle výpovědí tří svědků byl pachatelem přestupku stěžovatel a správní orgán nepovažoval za potřebné standardní výslech těchto svědků doplňovat méně obvyklými postupy (analogická aplikace institutu rekognice), protože o totožnosti pachatele neměl pochybnosti. Poukaz stěžovatele na skutečnost, že svědci (zasahující policisté) měli před sebou jedinou osobu (stěžovatele), kterou identifikovali jako přestupce a navíc mohli předpokládat, že ji správní orgán předem ztotožnil, když už s ní vede ústní jednání jako s obviněným z přestupku, proto není pro posouzení věci rozhodující. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na výše již uvedené závěry ohledně důvěryhodnosti svědecké výpovědi policistů. K argumentaci stěžovatele, v níž zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí policistů tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že se jedná o argumentaci odůvodněnou pouze nepodloženými domněnkami stěžovatele, a tudíž nedůvodnou.

[36] Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že existuje reálné podezření, že se za něj opakovaně vydávala jiná osoba (pravděpodobně jakýsi pan K.), která byla zřejmě alespoň rámcově seznámena s jeho osobními a rodinnými poměry. V této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 5. 12. 2012, č. j. SMO/401323/12/DSČ/JeřK, sp. zn. S-SMO/277763/12/DSČ, bylo zastaveno řízení ve věci přestupku (rovněž jízdy pod vlivem alkoholu), jehož se měl dne 18. 8. 2012 dopustit stěžovatel, neboť na základě svědeckých výpovědí majitele vozu Š. T. a spolujezdce V. K. (na které stěžovatel rovněž poukazoval) dospěl správní orgán k závěru, že ve věci posuzované Magistrátem města Ostravy neřídil vozidlo stěžovatel ale jistý pan O. K. Z této skutečnosti však bez dalšího nevznikají pochybnosti o správnosti posouzení věci správními orgány a krajským soudem, jak to dovozuje stěžovatel v kasační stížnosti, neboť z toho, že se při spáchání přestupku dne 18. 8. 2012 měl za stěžovatele vydávat pan O. K. bez dalšího nevyplývá, že se tato osoba za žalobce vydávala dne 28. 3. 2012, kdy byl spáchán přestupek, který je předmětem posouzení v této věci. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu uvádí, že v posuzované věci nejsou dány žádné pochybnosti o důvěryhodnosti svědeckých výpovědí policistů, kteří jak při spáchání přestupku, tak poté ve správním řízení identifikovali jako pachatele přestupku stěžovatele. O tom, že přestupek projednáváný v posuzované věci nespáchal pan K. svědčí i to, že jeden ze zasahujících policistů pprap. D. S. údajného pana K., jehož fotografii zobrazenou ve svém mobilním telefonu mu stěžovatel ukázal v průběhu jeho svědecké výpovědi (jak vyplývá z protokolu o výpovědi svědka ze dne 15. 6. 2012), nepoznal. Věrohodnost tvrzení

stěžovatele, že 28. 3. 2012 řídil vozidlo pan K., pak podstatným způsobem snižuje okolnost, že stěžovatel nepodal na tuto osobu trestní oznámení, ačkoli pan K. by se popisovaným jednáním (tj. protiprávním jednáním při zneužití identity stěžovatele) dokonce opakovaně dopouštěl trestné činnosti přímo poškozující stěžovatele. To, že trestní oznámení nepodal, potvrdil stěžovatel na přímý dotaz soudce při soudním jednání konaném dne 11. 8. 2014 u krajského soudu, jak vyplývá z protokolu z jednání. Tato pasivita stěžovatele je velmi nápadná ve srovnání s jeho asertivitou vůči zasahujícím policistům, na jejichž postup při identifikaci přestupce podal stěžovatel dne 8. 6. 2012 stížnost u Generální inspekce bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v posuzované věci tak výpovědi policistů jednoznačně prokazují, že se předmětného přestupku dopustil stěžovatel a není proto ani dán žádný důvod pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, jíž se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti.

[37] Stěžovateli lze přisvědčit potud, že odpovědnost za dokazování má správní orgán a nebylo tedy povinností stěžovatele předložit znalecký posudek v oboru grafologie, který by nechal vypracovat na své náklady. Správní orgán je totiž v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a podle § 50 odst. 2 správního řádu opatřuje podklady pro rozhodnutí. V posuzované věci byl správní orgán v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu dále povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, neboť se jednalo o řízení, v němž byla stěžovateli z moci úřední ukládána povinnost (sankce za přestupek). Výše uvedené však neznamená, že správní orgán je povinen provádět všechny důkazy navržené žalobcem, jakožto účastníkem řízení. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány řádně zdůvodnily svůj závěr o tom, proč některé stěžovatelem navržené důkazy neprovedly. Týká se to i stěžovatelem namítaného grafologického (písmoznaleckého) posudku, kterým mělo být dle stěžovatele prokázáno, že podpis na kontrolním ústřížku k výstupu z dechového analyzátoru není podpis stěžovatele. Pouhý podpis na tomto dokumentu však není dostatečným podkladem, který by umožňoval učinit jasné závěry o totožnosti jeho původce, zejména za situace, kdy přestupce mohl podpis pozměnit tak, aby později mohl tvrdit, že nejde o jeho podpis. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány si obstaraly dostatečně důvěryhodné důkazy prokazující vinu stěžovatele, z nichž při posouzení věci vycházely a respektovaly tak zásadu materiální pravdy vyjádřenou ve výše uvedených ustanoveních správního řádu.

[38] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že o provádění dokazování rozhoduje správní orgán, který za tímto účelem předvolává svědky a bylo by vcelku nestandardní, kdyby ke správnímu orgánu docházeli svědci, které tento správní orgán vyslechnout možná ani nechce, přičemž stěžovatel nedisponuje nástroji, jak zajistit účast osob při jednání, Nejvyšší správní soud v první řadě opětovně uvádí, že správní orgány řádně zdůvodnily svůj závěr o tom, proč stěžovatelem navržené důkazy neprovedly. O tom, že stěžovatelem navržené důkazy provádět nebude, neboť je považuje za účelové, nemohou stěžovatele vyvinut z přestupku a má k dispozici dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, vyrozuměl správní orgán prvního stupně stěžovatele již před vydáním svého rozhodnutí, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 6. 2012, při kterém byli vyslechnuti svědci a při kterém byl stěžovatel podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí. V rámci tohoto jednání správní orgán prvního stupně dále žalobci sdělil, že

pokračování

zamítá jeho návrh na doplnění důkazů vypracováním grafologického posudku ohledně jeho podpisu, neboť má za to, že má k dispozici dostatečné množství důkazů, tento důkaz by nemohl zásadním způsobem přispět k objasnění věci a pakliže si žalobce chce nechat sám vypracovat grafologický posudek, nechť tak učiní do konce tohoto měsíce a dodá ho správnímu orgánu. Stěžovatel k tomuto uvedl, že si tedy grafologický posudek nechá udělat sám, protože na něm trvá. Stěžovateli tedy bylo známo, jak se správní orgán staví k jím navrženým důkazům již před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nic mu nebránilo, i s přihlédnutím k této skutečnosti, vystupovat při své obhajobě aktivněji a již před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zpochybnit verzi událostí přijatou správním orgánem např. předložením čestných prohlášení jím uváděných svědků, popř. alespoň jasnou identifikací svědků, kteří měli dle tvrzení stěžovatele prokázat jeho alibi, např. uvedením jejich jména a adresy. To však stěžovatel neučinil ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem. Proto zůstává obhajoba stěžovatele v rovině nepodložených tvrzení, která nejsou sto vyvrátit důvěryhodné a bezrozporné svědecké výpovědi tří zasahujících policistů.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani výtku stěžovatele, že bylo na správním orgánu, aby v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu poučil stěžovatele o tom, co, jak a případně do kdy má k prokázání svého tvrzení učinit, případně co má ve svém zájmu doložit. Z již zmíněného protokolu o ústním jednání totiž vyplývá, že žalobce byl poučen podle § 16 odst. 3, § 33, § 36, § 38, § 52, § 62, § 63, § 82 odst. 4 správního řádu a též podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle kterého *obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován*, z čehož vyplývá, že mu bylo poskytnuto přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu. K porozumění těmto poučením není zapotřebí právnické vzdělání. Žalobce byl rovněž přítomen u výsledku svědků a využil svého práva vyjádřit se k jejich svědeckým výpovědím.

[40] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že jako důkaz nelze použít ani úřední záznam, který byl sepsán o údajném ztotožnění stěžovatele na policejní služebně, v souvislosti s čímž poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, zdejší soud uvádí, že v naposledy uvedeném rozsudku vyslovil, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02)“ a „dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz), Provedení výsledku obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, dokazování

však nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka. V posuzované věci tudíž správní orgány nepochybily, jelikož při posouzení věci vycházely nejenom z úředních záznamů ale především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[42] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu